

Iubește-mă acum în ceasul serii...

Florin-Cezar CĂLIN

Cuvintele își scriu acum durerea,
Pe sticla mată a iubirii noastre.
Nici unul dintre noi n-are puterea!
Să o dezlege ... de-acolo din astre.

O stea o văd cum cade-n urma ta,
(prin geamul sentimentelor comune!).
Și nu cred singur că aş renunța,
La clipele sau zilele nebune.

Se lasă noaptea care generează,
Un asfințit trăit de amândoi!
Și-n suflet interesul mai păstrază,
Un sanctuar al dorului de noi.

"Să te întorci la mine aş spera!",
(dar clopotele bat grăbite-n dungă).
Un cânt funebru care va putea,
Tristețea mea din vise s-o ajungă.

De-ai transforma tu Luna noastră-n Soare,
Și gânduri de mânie în iubiri!
Ai să-nțelegi că și durerea ... doare,
Iar vorbele sunt simple amăgiri.

Ca să renunț la tine nu am timp!
(cuvintele ce-ți spun acum au sens).
"Încearcă totuși pentru un răstimp",
Și vezi de ai să simți dor mai intens.

Brăila, noiembrie 2017